

Bij de terebinten van Mamre.

Door: Franklin ter Horst. (Aangemaakt 24 september 2003) (laatste bewerking: 13 april 2016)

Genesis 13:18 verteld dat Abram ging wonen bij de terebinten van Mamre, bij Hebron en dat hij daar een altaar bouwde voor de Here. Hebron door de Arabieren "El Khalil" genoemd, is één van de oudste steden ter wereld en ligt op de Judese heuvelrug, op 32 kilometer ten zuiden van Jeruzalem. Volgens de Hebreeuwse traditie zouden Adam en Eva na hun verdrijving uit de Tuin van Eden, naar het latere Hebron zijn getrokken en in de spelonk van Machpelah zijn begraven en dat Abraham zich hiervan bewust was en daarom deze dezelfde spelonk kocht als graf voor Sarah. Uiteindelijk zou de spelonk het graf "van vier paren" worden": Adam en Eva, Abraham en Sarah, Isaac en Rebekah, en Jacob en Leah. Iedereen die in de spelonk van Machpelah ter ruste werd gelegd maakte deel uit van de Messiaanse lijn.

Hebron wordt in de Bijbel 68 keer genoemd. De oorspronkelijke naam van de stad is Kiryat Arba. Arba was de vader van de reuzen. Volgens het bijbelboek Deuteronomium (9:1-2) was het de woonplaats van de Enakieten. In de buurt van Hebron ligt de Esjkolvallei, waarvandaan de verspieters van Mozes de enorme druiventros op hun schouders meenamen. "het vloeit er werkelijk van melk en honing" zeiden ze na hun terugkeer. (Numeri 13:23-27). Hebron stond van oudsher bekend om de uiterst vruchtbare wijngaarden en de overvloedige oogst van allerhande fruit. Het was op deze plaats dat de Here tot Abram sprak met de woorden:

Genesis 13:14 Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven.

Het was hier onder de terebinten van Mamre dat God een zoon belooft aan Abraham en zijn vrouw Sara en dat het nageslacht van deze zoon het land zal beërven tot in alle eeuwigheid.

Genesis 17: 7-8-19-20-21 Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en u en uw nageslacht en hun geslachten, tot een eeuwig verbond. Ik zal aan u en uw nageslacht het land waarin gij als vreemdeling vertoeft het ganze land Kanaan tot een altoosdurende bezitting geven en Ik zal u tot een God zijn. Sara zal een zoon baren, en gij zult hem Isaäk noemen en Ik zal Mijn verbond met hem oprichten tot een eeuwig verbond voor zijn nageslacht.

Het nageslacht waarover hier gesproken word heeft dus betrekking op Isaäk en duidelijk niet op Ismaël de zoon van Abraham en de slavin Hagar. Gods beloften aan Abraham zouden in Isaäk worden vervuld en niet in Ismaël.

In Hebron bevinden zich vele plaatsen die voor het jodendom van religieus en historisch belang zijn. Het is de plaats waar Abraham de spelonk van Machpela kocht van de Hethiet Efron voor 400 sikkelen (Genesis 23:8-16) om daar zijn vrouw Sara te begraven. Die transactie is tot in detail gedocumenteerd. Half september 2008 werd het graf van Abraham door moslims gebruikt als urinair. Ook was er geplast op een ark waarin Torah-rollen stonden en werd het graf bedekt met vlaggen van de terreurbeweging Hamas. Tegelijk werden ook de andere graven ontheiligd. De graven zijn gedurende het hele jaar voor zowel Joden als moslims toegankelijk. Een keer per jaar zijn de graven gedurende tien dagen alleen voor moslims te bezoeken en ook eenmaal per jaar gedurende tien dagen voor Joden. Die periode valt samen met religieuze feestdagen.

Machpela

Naast de Machpela zijn er ook de graven van bijvoorbeeld Otniel Ben Kenaz (de eerste Richter van Israël), van generaal Avner Ben Ner (een vertrouweling van de de koningen Saul en David), en van Ruth en Jesse (respectievelijk de overgrootmoeder en de vader van koning David). Het huidige gebouw boven de spelonk van Machpela dateert uit de tijd van Herodus de Grote. Deze liet zo'n tweeduizend jaar geleden een enorme, prachtig vormgegeven muur rond het heiligdom optrekken. Volgens historici is dat imposante (nog steeds bestaande en grotendeels onbeschadigde) bouwwerk opgetrokken in dezelfde stijl als de ommuring van de door de Romeinen verwoeste Tweede Tempel in Jeruzalem. Hebron is zowel heilig voor de Joden als voor de Arabieren omdat ook zij zich afstammelingen van

Abraham voelen. Mozes' generaal en opvolger, Jozua ben Nun, wees Hebron toe aan Kaleb, leider van de stam Juda, die de stad en de omgeving ervan vervolgens veroverde. Na de dood van koning Saul ging David op Goddelijk bevel naar Hebron waar hij tot koning van Juda werd aangesteld en later in dezelfde stad werd gezalfd tot koning van geheel Israël.

Hebron bleef hoofdstad van Davids rijk totdat na 7 jaar David Jeruzalem veroverde en haar tot hoofdstad maakte van geheel Israël. De geschiedenis leert dat er gedurende de afgelopen drieduizend jaar vrijwel onafgebroken Joden in Hebron hebben gewoond. In de loop der eeuwen is de stad regelmatig in bezit geweest van verschillende veroveraars: Romeinen, Byzantijnen, Arabieren, Kruisvaarders. Mammelukken en het Ottomaanse Turken. De Turken veroverden de stad in 1517, een overheersing die tot 1917 zou duren. Onder de Turkse overheersing werd de Joodse gemeenschap van Hebron geregeld in haar voortbestaan bedreigd, maar niet verdreven. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd de Joodse gemeenschap van Hebron, door hongersnood, ziekte en gedwongen dienstplicht in het Turkse leger, gereduceerd tot slechts 430 zielen, maar rond 1929 woonden er alweer ruim 700 Joden. In 1917 werd Hebron door de Engelsen bezet nadat deze de stad hadden veroverd op de Turken.

Ten tijde van het Engelse bewind werden de Joden steeds vaker doelwit van aanslagen door Arabieren. Zo predikte in 1929 de Moefti van Hebron in de moskee "Dood aan de joden" met als resultaat dat er ruim 67 Joden door hun Arabische burens in koelen bloede werden vermoord en de joodse wijk deels werd verwoest. De massamoord vond plaats in augustus 1929. Arabieren uit de stad zelf en uit de omliggende dorpen stormden de huizen van de joodse bewoners binnen waarbij deze op beestachtige wijze werden vermoord. De aanvallers ontzagen zelfs de Thorarollen in de synagogen niet en staken die in brand. Veel van de vermoordde families woonden al sinds de 14^e eeuw in Hebron en hadden eeuwenlang op goede voet met hun Arabische burens en stadsgenoten gestaan. Overtuigd als zij waren van de trouw van hun Arabische 'vrienden' sloegen ze het aanbod van de "Haganah" (joodse zelfverdedigingsorganisatie) af, die hun hulp en bescherming wilde bieden.

Slachtpartij Hebron

Net als in 1517 bij de inval van de Turken waren de overlevenden genoodzaakt weg te vluchten. Er werd nog een poging ondernomen om terug te keren, maar de Britse mandaathouders stonden dat niet toe en gingen over tot gedwongen evacuatie. Deze verbanning zou duren tot 1967. Tijdens de Israëlisch-Arabische oorlog van 1948 kwam Hebron in Arabische handen en kort daarna onder Jordaans bestuur en was het de Joden verboden naar de stad terug te keren. De Jordaanse bezetters stonden de Joden niet eens toe het graf van de Aartsvaders te bezoeken en daar te bidden. Ondanks het feit dat het een

ernstige schending was van de wapenstilstandsovereenkomst van 1949 liet de wereldgemeenschap dit zwijgzaam toe.

De internationale gemeenschap reageerde ook niet toen de Jordaanse autoriteiten en de plaatselijke bevolking op systematische wijze alle sporen van Joodse leven in de stad vernietigden. Op de ruïnes van de Avraham Avinu synagoge werd een stal gebouwd. In de Zesdaagse oorlog van 1967 kwam de stad weer in bezit van Israël en op 4 april 1968 werd onder leiding van rabbijn Mosje Levinger opnieuw een Joodse gemeenschap in de stad gevestigd. De Israëlische autoriteiten dwongen de groep echter zijn intrek te nemen in een legerkamp, in plaats van in de ruïnes van de Joodse wijk. Pas enige jaren later werden bouwplannen ontwikkeld om Levingers groepering een normaal dak boven het hoofd te kunnen bieden. In 1972 werden de eerste huizenblokken voltooid van de aan Hebron grenzende Joodse nederzetting Kiryat Arba. Sindsdien worden de Joodse inwoners opnieuw geconfronteerd met Palestijnse terreur. Dat leidde er uiteindelijk toe dat [Baruch Goldstein](#), een uit Kiryat Arba afkomstige huisarts in februari 1994 in de Machpela 29 Arabieren doodschoot. Volgens lokale Joden was er iets in Goldstein 'geknapt' nadat hij meerdere Joodse slachtoffers van terrorisme had verzorgd, sommigen in zijn armen zien doodgaan en een goede vriend verloor (Pinchas Lapid en diens zoon Sjalom werden op 6 december 1993 door Hamas terroristen in Hebron doodgeschoten). In 1997 zag Israël zich onder druk van de voormalige Amerikaanse president [Bill Clinton](#) genoodzaakt Hebron aan het bewind van Jasser Arafat over te dragen als onderdeel van de [Oslo-akkoorden](#). Deze overdracht vastgelegd in de "[Note for the Record](#)" het zogeheten Hebron protocol. De Nederlander Hans van Mierlo, destijds voorzitter van de Raad van Ministers van de Europese Unie, schreef op 17 januari 1997 een brief aan de voormalige Palestijnse terreurbaas Arafat.

Geachte meneer de president,

“Staat u mij in de eerste plaats toe, in mijn hoedanigheid van voorzitter van de Raad van Ministers van de Europese Unie, te feliciteren bij de gelegenheid van de ondertekening van het protocol over de implementatie van de Israëlische hergroepering in Hebron en de daarmee verbonden documenten... De Europese Unie is ervan overtuigd dat u een eerlijke en evenwichtige overeenkomst hebt bereikt, die verdere vooruitgang zal bevorderen binnen het raamwerk dat werd neergelegd op de Madrid Conferentie en in de Oslo-akkoorden.”

Uit de briefing van Van Mierlo wordt nog eens duidelijk dat de Europese Unie vanaf het begin dat Arafat en zijn bende in Gods land zijn neergestreken, er een duidelijke [Europese lobby](#) bezig is geweest Arafat in het zadel te houden ondanks zijn herhaalde uitspraken de staat Israël te willen vernietigen. In het Hebron protocol verplichten de Palestijnen zich het terrorisme te bestrijden, het geweld te voorkomen, samen te werken op veiligheidsgebied, het voorkomen van ophitsing en vijandelijke propaganda, het systematisch bestrijden van terroristische organisaties en hun infrastructuur, aanhouding, vervolging en bestraffing van terroristen etc. Maar ook deze afspraken zijn door de terreurbaas volledig genegeerd en is onder zijn leiding en met medeweten van de Verenigde Staten, de Verenigde Naties en de Europese Unie, Hebron verworden tot een broeinest van Palestijns terrorisme. Net als in vele andere plaatsen die onder bestuur staan van het PA/PLO bewind ook Hebron regelmatig het decor van Palestijnse moordaanslagen. Joden worden in hun auto's van de weg geschoten en vermoord. Kleine kinderen- waaronder baby's- worden op speelplaatsen onder vuur genomen en terroristen dringen huizen dingen waarbij hele families worden vermoord. Joodse bezoekers en bewoners van de stad zijn al jaren een potentieel doelwit. De wereldgemeenschap blijkt geen enkele boodschap te hebben aan Gods afspraken met Abraham over Israël's eeuwige erfgoed Hebron.

Overige bronnen: *Nipac Midden-Oosten dossiers*, Het Hebron-protocol. *Israel Defense Force IDF*, overzicht aanslagen. *Het Heilige Land in woord en beeld*, Sami Awwad. *Israel Magazine*, 27 december 1996.

Terug naar: [Inhoud](#)